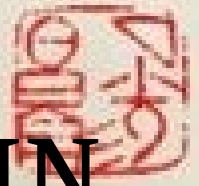

NÄKYMÄ HIJAABIN KAUTTA

Khaula Nakata

1 990-luvun alussa, kun omaksuin islaamin Ranskassa [1], polemiikki koskien hijaabin [2] pitämistä koulussa kävi äärimmäisen kuumana.

Ranskalaisilla oli taloudellisia ongelmia, joista oli seurannut korkea työttömyys ja sosiaalinen epävarmuus. Tämä tuntui pääasiallisesti suurissa kaupungeissa. Maahanmuuttajia, erityisesti muslimimaista kotoisin olevia, pidettiin yhtenä työttömyyden syynä. Hijaabin näky heidän kaupungeissaan ja kouluissaan pahensi jo ennestään kielteistä asennetta muslimeja kohtaan. Enemmistö ihmisistä ajatteli, että se, että koululaiset saisivat pukeutua hijabiin, oli julkisen kasvatustajärjestelmän uskontoa koskevan puolueettomuuden periaatteen vastaista.

Minusta ei ollut vielä tullut muslimia, enkä ymmärtänyt miksi koulut olivat niin huolestuneita pelkästä oppilaan päässä pitämästä vaatekappaleesta. Tarkkailtuani hijaabia ulkopuolelta, en myöskään ymmärtänyt sen merkitystä muslimeille. Mutta ajattelin, että pitäessään kiinni puolueettomuudesta uskonnon suhteen, koulujen tulisi silti kunnioittaa oppilaan uskoa ja hänen uskonnollisten vaatimustensa suorittamista. Kunhan tämän tekeminen ei häiritsisi koulun järjestystä, sitä ei pitäisi kieltää [3].

Ranskalaiset, monien muiden länsimaalaisten kanssa, olettivat hijaabin siirtyvän historiaan kun länsimaalaistuminen ja maallistuminen juurtuivat. Kuitenkin muslimimaailman eri maihin, erityisesti nuoremman sukupolven pariin, levittäytyi suuri hijaabiin palaamisen aalto.

Tämä nykyinen elpyminen on islaamilaisen toipumisen ilmaisu. Se on osa sitä prosessia, jossa muslimille palautetaan heidän ylpeytensä ja identiteettinsä, jota vastaan oli toistuvasti hyökätty kolonisaation ja taloudellisen hyväksikäytön kautta.

Olen kotoisin Japanista. Meidän historiassamme kohtasimme länsimaalaisen kulttuurin ensi kerran Meiji-ajanjaksona [4]. Tänä ajanjaksona japanilaiset reagoivat länsimaalaista elämäntyyliä vastaan, länsimaalainen pukeutuminen mukaan lukien.

Näin ollen kansalleni arabien ja muiden kiinnittymistä islaamiin voitaisiin verrata konservatiiviseen traditionalismiin tai anti-länsimaalaistumiseen, jonka japanilaiset itse kokivat.

Ihmisellä tuntuu olevan taipumus olla konservatiivinen ja sen seurauksena hän torjuu ja reagoi tietämättömästi uutta ja tuntematonta vastaan. Vain harvoin hän pysähtyy tutkimaan tai ymmärtämään onko se hyvä tai paha.

Näin on ei-muslimien kohdalla, jotka tuomitsevat hijaabin sortamisen merkiksi. He uskovat, että musliminaiset ovat perinteen orjuuttamia ja tietämättömiä ”valitettavasta” tilanteestaan. Nämä ihmiset ajattelevat, että musliminaisen pelastus tulee naisten vapautusliikkeen tai jonkun toisen tyyppisen sosioekonomisen kohotuksen kautta, joka antaa hänelle itsenäisyyden, herättää hänen mielensä, ja päästää hänet irti perinteen ja hijaabin siteistä.

Ne, joilla on vain vähän tietoa islaamista, jakavat usein tämän lapsellisen näkökulman. Ei-muslimit, jotka ovat tottuneet maallisuuteen ja uskonnolliseen monivivahteisuuteen, eivät yksinkertaisesti pysty ymmärtämään miksi kukaan haluaisi muotoilla elämänsä noudattaakseen uskonnollista järjestelmää, joka perustettiin monia vuosisatoja sitten.

He eivät ymmärrä islaamin vahvuutta ja vetovoimaa, joka on yleismaailmallista ja ikuista. Heitä häiritsee se tosiasia, että kasvava määrä naisia eri kansallisuuksista ympäri maailmaa kääntyvät islaamiin ja peittävät itsensä. He tuntevat olonsa epämukavaksi tämän ”kumman olion” suhteen - (joka on pukeutunut) läpinäkymättömään materiaaliin, joka ei ainoastaan peitä naisen hiuksia mutta peittää myös jotain erityistä, jota heidän silmänsä eivät pääse näkemään. Ulkopuolelta ei-muslimi ei pysty koskaan kunnolla näkemään mitä on hijaabin takana. Enkä itsekään pystynyt.

Monet kirjat, jotka käsittelevät tätä aihetta, tekevät sen vain ulkopuolisesta näkökulmasta. Heidän tekijänsä eivät saa otetta siihen mitä nainen havaitsee hijaabin takaa. Ja näkemyksestäni tuli selkeä vasta sen jälkeen kun minusta oli tullut muslimi vuonna 1991.

Minulla ei ole mitään maata, perinnettä tai yhteiskunnallista identiteettiä, jota puolustaisin hijaabin kautta. Sillä ei ole minulle yhteiskunnallista tai poliittista merkitystä. Se merkitsee ainoastaan uskonnollista vakaumusta.

Sen prosessin aikana, jolloin päätin omaksunko tai enkö omaksu islaamia, en vakavasti miettinyt kykyäni suorittaa vaadittua viittä rukousta tai syvästi ajatellut hijaabin pitämistä. Ehkä pelkäsin, että löytäisin itsestäni kielteisen vastauksen, joka vaikuttaisi päätökseeni tulla muslimiksi.

Ensimmäiseen Pariisin moskeijan vierailuuni asti, olin elänyt maailmassa, jolla ei ollut mitään yhteyttä islaamiin. En ollut ollenkaan tutustunut rukoukseen ja islaamilaiseen verhoamiseen, enkä ajatellut, että voisin koskaan suorittaa näitä vaatimuksia tai omaksua näitä tapoja.

Kuitenkin jotain tapahtui sisälläni, ja haluni astua islaamin poimuihin oli niin voimakas, että en oikeastaan huolehtinut siitä mitä minua odotti kääntymiseni seurauksena. Tuntuu todellakin huomattavalta, mutta minut johdatettiin islaamiin Allaahin armosta.

Ensimmäinen askel

Kääntymiseni jälkeen, vaikka en ollutkaan tottunut pitämään hijaabia, rupesin pian huomaamaan sen hyödyn. Muutama päivä sen jälkeen kun olin ensimmäistä kertaa ottanut osaa sunnuntain islaamilaiselle oppitunnille moskeijalla, ostin huivin laittaakseni sen ylleni seuraavana sunnuntaina. Kukaan ei käskenyt minua pitämään huivia –halusin vain tehdä niin kunnioituksesta moskeijaa ja muita muslimisisaria kohtaan siellä. Odotin kovasti sunnuntaita, koska luento oli herättänyt minussa sellaisen henkisen riemun, jota en ollut koskaan ennen kokenut.

Sydämeni, niin nälkäinen henkiselle ravinnolle, imi luennon joka sanan kuten kuiva sieni imee veden. Ennen luentosaliin menemistä seuraavana sunnuntaina, tein wuduun (rituaalipeseytymisen) ja laitoin huivin ylleni. Luennon jälkeen astuin rukoushuoneeseen ensimmäistä kertaa. Juhlallisen hiljaisuuden vallassa rukoilin toisten sisarten kanssa.

Ne muutamat tunnit, jotka vietin moskeijassa tekivät minusta niin onnellisen ja tyytyväisen, että pidin huivini päässä lähtiessäni, varjellakseni sydämessäni olevaa onnellisuutta. Johtuen silloisesta kylmästä ilmasta, huivini ei herättänyt huomiota. Tämä oli ensimmäinen julkinen esiintymiseni hijaabissa ja tunsin itsessäni eron. Minulla oli puhdistettu ja varjeltu olo. Tunsin itseni lähemmäksi Allaahia (subhaanahu wa t'aala).

Japanilaisena naisena vieraassa maassa, minulla oli joskus epämiellyttävä olo julkisissa tiloissa kun miehet tuijottivat minua. Kuitenkin hijabissani minulla oli turvallinen olo. En enää tuntenut olevani epäkohteliaiden tuijotusten kohde.

Aina kun menin ulos sen jälkeen, pukeuduin hijabiin. Se oli spontaani ja vapaaehtoinen teko, johon kukaan ei minua pakottanut. Ensimmäinen kirja, jonka luin islamista, selitti hijabin maltillisin termein, sanoen, ”Allaah suosittelee sitä voimakkaasti.” Jos joku olisi sanonut käskellä äänensävyllä, ”Sinun pitää pukeutua hijabiin heti kun astut islamiin,” voi olla, että olisin halunnut kapinoida tätä käskyä vastaan.

”Islam”-sanon tarkoitus on Allaahin tahtoon alistuminen ja Hänen käskynsä totteleminen. Minun kaltaiselleni henkilölle, joka oli elänyt monta vuotta ilman uskontoa, oli vaikeata seurata mitään käskyä ilman epäilyä. Mutta Allaahin käskyt ovat virheettömiä, ja oikea islamilainen asenne on niiden hyväksyminen ja noudattaminen ilman kyseenalaistamista. Ihmisen ymmärrys on vain väliaikainen.

Minä, kuten monet muut, uskoin vain oman järkeilyni voimaan ja kyseenalaistin jatkuvasti tarvetta noudattaa mitään olemassa olevaa valtaa tai arvojärjestelmää. Kuitenkin elämäni tässä vaiheessa tahtoni spontaanisti mukautui Allaahin tahtoon, ja kykenin täyttämään islaamilaiset velvollisuuteni ilman mitään tunnetta pakotettuna olemisesta alhamdu li Allaah.

Kiinnyin uuteen pukeutumiseeni, joka ei ollut ainoastaan merkki tottelevaisuudestani Allaahia kohtaan, mutta myös uskoni avoin ilmaisu. Musliminainen, joka pitää hijaabia, on selvästi erotettavissa ihmisjoukossa. Joka on toisin, kuin ei-muslimin uskon suhteen, jonka voi tietää vain sanallistamisen kautta.

Hijab päällä minun ei tarvitse sanoa sanaakaan. Se on uskoni selvä ilmaisu, muistutus muille, että Allaah on olemassa ja muistutus minulle alistumisestani Allaahille. Hijabini kannustaa minua olemaan varovainen, että käyttäydyn muslimin tavoin. Aivan kuten poliisista univormussaan tulee tietoisempi ammatistaan, hijabini vahvistaa muslimi-identiteettiäni.

Hijaab helpottaa muslimeja tunnistamaan toisensa ja nostaa sisaruuden tunteitamme. Esimerkiksi olin kerran matkalla islaamilaiseen opintoryhmään, mutta en ollut varma sen sijainnista. Odottaessani bussia, huomasin sisaria hijaabissa. Oletin heidän olevan matkalla samaan opintoryhmään joten tervehdin heitä sanomalla ”as-Salaam ’aleikum” ja liityin heidän seuraansa. Jakamassamme sisaruudessa vaihdamme tervehdyksiä jopa toisiamme tuntematta. Tämä on islaamissa suositeltua koska profeetta (salla Allaahu ’aleihi wa sallam) sanoi: ”...ja tervehdi niitä jotka tunnet ja niitä joita et tunne” [5].

Toinen askel

Kaksi viikkoa kääntymiseni jälkeen palasin Japaniin ottaakseni osaa sisareni häihin. Omaksuttuani islaamin, olin löytänyt etsimäni. Sen seurauksena en ollut enää kiinnostunut tohtorin arvon saamisesta ranskalaisessa kirjallisuudessa. Sen sijaan intohimoni kääntyi arabian ja koraanin opettelemiseen, joten päätin olla palaamatta Ranskaan.

Pienessä japanilaisessa kaupungissa oleskelu oli todellakin koettelemus. Olin uusi käännyttäminen hyvin vähällä islaamilaisella tiedolla ja täysin eristäytyneenä muista muslimeista. Kuitenkin tämä eristäytyminen lisäsi islaamilaista tietoisuuttani. Viiden päivittäisen rukouksen suorittaminen ja huivin pitäminen auttoivat vahvistamaan islaamilaista identiteettiäni, ja lujittivat suhdettani Allaahiin. Yksinäisyydessäni käännyin usein Allaahin puoleen.

Pukeutumistapani kävi nyt ensimmäisen suuren muutoksen. Julkisesti islaam kieltää naisia paljastamasta kehojensa muotoa, ja näin ollen minun piti luopua monista vaatteista, jotka korostivat muotoani. Minihameet, housut ja lyhythihaiset paidat eivät sovi hijabiin, joten tein itselleni pakistanilaistyylliset housut ja yläosan. Minua ei harmittanut se, että ihmiset tuijottivat ”kummallista” uutta tyyliäni.

Kolmas askel

Kuusi kuukautta kääntymiseni jälkeen matkustin Egyptiin. Olin päättänyt seurata voimakasta haluani opiskella arabiaa ja islaamia muslimimaassa. Kairossa en tuntenut kuin yhden japanilaisen, eikä kukaan isäntäperheessäni puhunut englantia. Olin äärimmäisen yllättynyt kun ensi kertaa näin emäntäni. Hän oli verhoutunut mustaan päästä varpaisiin, mukaan lukien hänen kasvonsa.

Sitä ennen Ranskassa olin nähnyt yhden mustiin verhoutuneen naisen, joka peitti kasvonsa. Olin osallistunut suureen islaamilaiseen konferenssiin, ja hänen läsnäolonsa muiden muslimien joukossa, jotka olivat pukeutuneet värikkäisiin vaatteisiin ja huiveihin, näytti kovin oudolta. Muistan ajatelleeni, ”Tämä on arabiperinteiden orjuuttama nainen, joka on tietämätön islaamin todellisista opeista!”

Sinä aikana tietoni islaamista oli hyvin rajoitettua ja uskoin, että kasvojen peittäminen oli peräisin etnisestä perinteestä, jolla ei ollut mitään perustaa islaamissa. Samanlainen ajatus tuli minulle kun tämä nainen Egyptissä johdatti minut kotiinsa. Halusin sanoa hänelle, ”Liioittelet, tämä ei ole luonnollista.” Hänen yrityksensä välttää minkäänlaista kontaktia miesten kanssa tuntui myöskin epänormaalilta.

Pian tämän jälkeen, tämä sisar ilmoitti minulle, että asuni oli sopimaton julkisesti pidettäväksi. Vaikka uskoinkin, että asuni täytti islaamilaisen asun vaatimukset, olin tarpeeksi joustava mukautuakseni, kuten kliseessä sanotaan: ”Kun Roomassa, tehkää niin kuin roomalaiset tekevät.”

Ompelin pitkän mustan vaatteen ja pitkän pääsuojaus, jota kutsutaan ”khimaariksi.” Näin ollen olin täysin peitetty, paitsi kasvoni, ja mietin jopa niiden peittämistä. Se tuntui hyvältä idealta välttääkseni ilmassa olevaa jatkuvaa pölyä, mutta sisar sanoi, että siihen ei ollut mitään tarvetta, ajatellen ehkä, että en voisi tehdä sitä Japanissa tai, että aikomukseni ei ollut oikeanlainen.

Nämä sisaret uskoivat vahvasti, että kasvojen peittäminen oli osa heidän uskonnollista velvollisuuttaan.

Suurin osa niistä sisarista, joihin tutustuin, peittivät kasvonsa. Kuitenkin he muodostivat vain pienen vähemmistön Kairon valtavassa kaupungissa. Jotkut ihmiset olivat selvästi järkyttyneitä ja kiusaantuneita jopa nähdessään mustan khimaarini.

Tavalliset länsimaalaistuneet egyptiläiset pitivät yllä välimatkaa peitettyihin musliminaisiin, kutsuen heitä ”al-akhawaat” (sisariksi). Kuitenkin samaan aikaan miehet kohtelivat heitä erityisen kunnioittavasti ja kohteliaasti. Nämä ”sisaret” tuntuivat myös jakavan erityisen siteen. Yleisellä tasolla, ne naiset, jotka peittivät itsensä täysin, olivat uskonsa suhteen huolellisempia. Ne, jotka pitivät yksinkertaisia huiveja tai ei mitään, tuntuivat piittaamattomilta uskonnollisesta velvollisuudestaan.

Ennen kääntymistäni olin pitänyt enemmän aktiivisesta housutyylistä kuin naisellisesta hameesta. Mutta nyt pidinkin kovasti uudesta pitkästä leningistäni. Tunsin olevani yhtä hienostunut kuin prinsessa. Sitä paitsi se tuntui mielestäni mukavammalta.

Minua ei haitannut pukeutua mustaan. Päinvastoin huomasin, että musta asuni sopi hyvin Kairon kaltaiseen pölyiseen kaupunkiin. Muslimisisareni mustissa ja khimaareissa näyttivät tyylikkäiltä ja kun he poistivat kasvohuntunsa, heistä säteili jonkinlainen sisäinen kirkkaus.

Kairossa ollessani olin onnellinen mustissa. Kuitenkin, reagoin kielteisesti egyptiläissisareni suositukseen pysyä niissä Japaniin palatessani. Tulin vihaiseksi siitä mitä pidin ajoitusvirheenä ja tietämättömyytenä olosuhteita koskien. Ymmärrykseni oli, että islaam määrää naisia peittämään kehonsa ja kätkemään muotonsa. Kunhan tästä on huolehdittu niin jokainen voi omaksua haluamansa peittämistyylin [6].

Jokaisella yhteiskunnalla on omat tapansa. Oletin, että jos ilmestyisin pitkässä mustassa leningissä Japanin kaduille, minua pidettäisiin hulluna. Väittelin egyptiläisen sisareni kanssa selittäen, että asuvalintani järkyttäisi japanilaisia ja, että he eivät kuuntelisi minua. He torjuisivat islaamin pelkän vaikutelman vuoksi, eivätkä koskaan yrittäisi kuulla tai ymmärtää sen opetuksia.

Egyptin visiittini lopussa olin kuitenkin tottunut uuteen asuuni ja harkitsin jopa sen pitämistä Japanissa. Pidin silti mustaan pukeutumista maassani hieman järkyttävänä joten tein muutamia vaaleanvärisiä asuja ja valkoisia khimaareja. Tällä tavoin pukeutuneena palasin taas kerran kotimaahani.

Neljäs askel

Muslimien lukumäärä Japanissa on pieni, ja sen vuoksi heitä näkee vain harvoin. Kuitenkin japanilaisten vastaus valkoiseen khimaariini oli rohkaiseva. En kohdannut torjuntaa enkä pilkkaa. Ihmiset olettivat minun kuuluvan johonkin uskontoon, mutta he eivät tienneet mihin. Satuin kuulemaan erään nuoren tytön kuiskaavan ystävälleen, että olin buddhistinunna. Itse asiassa, kauan ennen muslimiksi tulemistani olin kaivannut nunnan uskonnollista elämää. On kiinnostavaa huomata musliminaisen ja buddhisti- tai kristinuskaisen nunnan välillä olevat ulkoiset samankaltaisuudet.

Kerran vieraillessani Pariisissa, olin samassa metrovaunussa katolisen nunnan kanssa. Minulla oli vaikeuksia pidätellä hymyäni koska näytimme niin samanlaisilta. Katolisen nunnan peittäminen on symboli hänen Allaahille omistautumisestaan, ja häntä kunnioitetaan ja hänet tunnetaan tästä. Samalla tavoin hijab on jokaisen musliminaisen omistautumisen symboli. Ihmettelen miksi ne ihmiset, jotka kunnioittavat nunnan peittämistä, arvostelevat muslimin hijabia, pitäen sitä sen sijaan ääriliikkeen tai sortamisen symbolina.

Kerran junassa eräs vanhempi mies kysyi minulta miksi olin pukeutunut niin erityisellä tavalla. Selitin hänelle, että olin muslimi ja, että islaamissa naisia vaaditaan peittämään kehonsa julkisissa tiloissa.

Heikoilla miehillä on vaikeuksia vastustaa naisen charmin ja kauneuden houkutusta. Joku voisi väittää, että mies ei aina katso naista seksuaalisella intohimolla. Se on totta, mutta ongelma on niiden kanssa, jotka niin tekevät.

Katso seksuaalisen häirinnän ja seksiin liittyvän rikoksen valtavaa määrää, jota tapahtuu monissa yhteiskunnissa. Emme voi odottaa näiden tapahtumien ennaltaehkäisyä vetoamalla ainoastaan miehen korkeampaan moraaliin ja itsehillintään.

Ratkaisu on islaamilainen elämäntapa, joka määrää naisia peittämään itsensä ja välttämään kontaktia miesten kanssa niin paljon kuin mahdollista. Kuten lyhyen hameen voidaan tulkita tarkoittavan, ”Jos haluat minut, voit ottaa minut”, hijaab selvästi sanoo, ”Olen sinulle kielletty.”

Tämä mies oli äärimmäisen vaikuttunut tästä selityksestä, ehkä, koska hän ei pitänyt nykyajan naisten provosoivasta muodista. Hän jätti junan kiittäen minua, sanoen toivovansa, että meillä olisi lisää aikaa puhuaksemme islaamista. Japanilaiset eivät ole yleensä tottuneita keskustelemaan uskonnosta, mutta hijaabini avasi oven keskusteluun islaamista.

Perheeni sisällä isäni oli pahoillaan minun puolestani, koska olin täysin peitossa, jopa kuumimpana päivänä. Kaikilla on kesällä kuuma, mutta olen huomannut hijaabin käteväksi tavaksi välttää suoraa auringon valoa päähäni ja kaulaani. Sukulaiseni ehkä tunsivat olonsa kiusaantuneeksi minun lähelläni, kuitenkin minulla oli epämukava olo katsoessani nuoremman sisareni reittä, kun hän oli pukeutunut shortseihin.

Jopa ennen kääntymistäni, naisen muodon näky, jota tiukat ohuet vaatteet korostivat, häiritsi minua. Minusta tuntui kuin olisin nähnyt jotain mitä ei pitäisi nähdä. Jos tämä noloistutti minua, saman sukupuolen henkilöä, ei ole vaikeata kuvitella miten se vaikuttaa miehiin.

Jotkut vaimot pukeutuvat hyvin vain kun he menevät ulos, välittämättä siitä miltä he näyttävät kotona. Mutta islaamissa vaimo yrittää olla kaunis aviomiehelleen. Myös aviomies yrittää näyttää hyvältä vaimolleen. Tämä kummankin osapuolen huomioon ottaminen tekee avioelämästä miellyttävää ja iloista.

Miksi joku vaimo haluaisi herättää toisen miehen huomion? Hän on naimisissa oleva nainen! Haluaisiko hän, että toiset naiset houkuttelisivat hänen aviomiestään?

Näin ollen voidaan huomata miten pelkkä islaamilainen pukeutuminen auttaa ylläpitämään perheen tasapainoa. Ei vain naisia määrätä peittämään kehonsa, myös miesten pitää noudattaa siveyttä. Jopa urheilullisen toiminnan aikana miesten pitää peittää itsensä vähintään vyötäröstä polviin.

Ei-muslimit voivat ajatella muslimien olevan yliherkkiä ja jopa vanha-aikaisia yrityksissään peittää itsensä. He voivat kysyä, ”Miksi kätkeä luonnollisessa tilassaan oleva keho?” Jotkut ihmiset eivät tunne ollenkaan häpeää ja uivat bikineissä tai menevät nudistirannoille. Kuitenkin Japanissa 50 vuotta sitten jopa uimapuvussa uimista pidettiin rahvaanomaisena. Ja keskiajalla ritari vapisi rakastetun naisensa kengän näkemisestä.

Tämä osoittaa, että se mitä yhteiskunnassa pidetään hyväksyttynä sen suhteen mitä pitäisi kätkeä, voi muuttua ja on muuttunut. Jos pidät jotain kätkettynä, se lisää sen arvoa.

Naisen kehon kätkettynä pitäminen lisää sen charmia, kuten on selvää monissa maailman eri kulttuureissa. Jos aika voi vaikuttaa moraalin normeihin, ei ole epätodennäköistä kuvitella ihmisten tulevaisuudessa kävelevän kaduilla ilman vaatteita. Eikä ole mitään mikä voisi sen estää.

Mitä tulee meihin muslimeihin, Allaah on määrännyt kriteerin kaikille ajoille. Seuraamme Hänen määräystään koska olemme tietoisia siitä, että Hän on Luoja, joka tietää mikä on Hänen luomakunnalleen parasta.

Olen sitä mieltä, että ihmiskunnan sivistys alkoi kun ihminen tuli tietoiseksi häpeän tunteesta. Jos ihminen pelkästään tavoittelee ruumiillisten halujensa ja toimintojensa täyttämistä ja tekee sen avoimesti ja julkisesti, niin hän on kuin eläin. Onko tämä se suunta mihin nykyajan ihminen on menossa? Kenen kuuluu määrittää sopivan asun ja käytöksen rajat – ihmisen itse (jonka arvot muuttuvat tuulen kanssa) vai Allaahin?

Vain Hän, viisaudessaan, tietää ihmisen tilan kaikkina aikoina ja on sen vuoksi määrittänyt hänelle oikean tavan näyttäytyä ja toimia julkisesti.

Viides askel

Kolme kuukautta Japaniin palaamiseni jälkeen, aviomieheni [7] ja minä matkustimme Saudi-Arabiaan, josta hän sai työpaikan. Olin valmistanut pienen mustan kasvohunnun, jota kutsutaan niqaabiksi.

Kyse ei ollut siitä, että olin ruvennut ajattelemaan kuten Kairossa oleva sisar, eli, että kasvohuntu oli vaadittu osa musliminaisen pukeutumisesta. Pikemminkin ajattelin, että kasvojen ja käsien paljastaminen oli sallittua. Olin kuitenkin halukas menemään Saudi-Arabiaan ja pitämään kasvohuntua. Olin utelias sen suhteen minkälainen olo minulla olisi sen takana.

Riadiin saavuttuani huomasin, että kaikki naiset eivät peittäneet kasvojaan. Ei-muslimit pukeutuivat huolettomasti mustaan ulkovaatteeseen, jota he pitivät hartiodensa yllä, päätään peittämättä. Monet ulkomaalaiset muslimit eivät pitäneet huntua. Kuitenkin kaikki saudinaiset näyttivät peittäytyvänsä täysin päästä varpasiin.

Olin aikaisemmin miettinyt miten sisaret pystyivät hengittämään hunnun alla. Se tuntui olevan tavasta kiinni. Heti kun henkilö tottui siihen, siitä ei ollut mitään haittaa.

Ensimmäisen kerran niqaabiin pukeuduttuani, minulla oli mukava olo, itse asiassa äärimmäisen ihana, aivan kuin minusta olisi tullut erityinen henkilö. Tunsin olevani mestariteoksen omistaja, joka nautti sen salaisesta nautinnosta. Minulla oli aarre, josta kukaan ei tiennyt ja jota vieraat eivät saaneet nähdä.

Ensimmäisinä kuukausina Riadissa vain silmäni olivat paljastettuina. Mutta kun tein itselleni ulkovaatteen talvea varten, laitoin siihen ohuen silmäpeitteen. Vaatteestani tuli täydellinen ja samoin olostani. Minulla ei ollut enää epämukavaa oloa ihmisjoukossa. Minusta tuntui kuin minusta olisi tullut miehille näkymätön.

Aikaisemmin kun silmäni näkyivät, minulla oli joskus epämiellyttävä olo kun katseeni kohtasi jonkun miehen katseen. Tämä uusi peittäminen esti, kuten mustat silmälasit, vieraiden visuaalisen tunkeutumisen.

Ei-muslimi voi huomata parrakkaan miehen mustiin peitetyn naisen kanssa. Tällaista paria voidaan pitää alistavan-alistetun tai omistavan-omistetun suhteen karikatyyrinä, jota pidetään ominaisena aviomiehen ja vaimon suhteelle islamissa.

Mutta tosiasia on, että nainen tuntee, että tämä henkilö, joka todella välittää hänestä, kunnioittaa ja varjelee häntä, tai jos voin näin sanoa, hän tuntee olevansa vartijansa saattamana oleva prinsessa. On virheellistä pitää musliminaisia pelkkänä miesten yksityisomaisuutena, jota miehet mustasukkaisesti estävät vieraita näkemästä.

Nainen peittää itsensä totellakseen Allaahia oman arvokkuutensa ja ylpeytensä vuoksi. Hän kieltäytyy olemasta vieraan katseen omistama tai olemasta tämän kohteena. Hän tuntee sääliä länsimaisia naisia kohtaan, joita esitellään halun kohteina.

Siitä on nyt kaksi vuotta kun minusta tuli muslimi. Hijaabini on muuttunut viisi kertaa ympäristöni ja uskonnollisen ymmärrykseni mukaan. Pian kääntymiseni jälkeen Ranskassa, pidin muodikkaita ja toisiinsa sopivia vaatteita ja huiveja. Nyt Saudi-Arabiassa peitän itseni täysin mustaan päästä varpaisiin.

Näin ollen olen kokenut hijaabin sen yksinkertaisimmasta täydellisimpään muotoon. Monia vuosia sitten, kun jokin japanilainen muslima ilmestyi huivissa islaamilaisen organisaation tiloihin Tokiossa, toinen japanilainen muslima ehdotti häntä harkitsemaan asuaan, koska se järkytti ihmisiä. Vain hyvin harvat musliminaiset Japanissa peittivät päänsä sinä aikana.

Nyt on yhä enemmän japanilaisia naisia, jotka omaksuvat islaamin ja peittävät päänsä huolimatta vaikeista tilanteista. He kaikki myöntävät olevansa ylpeitä hijaabistaan ja, että se vahvistaa heidän uskoaan.

Kun hijabia katsotaan ulkopuolelta, henkilö ei pysty koskaan ymmärtämään mitä sen sisältä havaitaan. Näemme asian kahdesta täysin erilaisesta näkökulmasta.

Ei- muslimille islaam näyttää vankilalta ilman vapautta. Mutta islaamin sisällä eläessämme tunnemme vapautta ja iloa, joita ei pysty kokemaan millään muulla tavalla. Jokin henkilö voisi väittää, että sellainen henkilö, joka on syntynyt islaamiin uskoo sen olevan parasta vain sen vuoksi, että se on hänelle tuttu elämäntapa- että hän kasvoi kokematta ulkomaailmaa.

Mutta minä käännyin siihen. Hylkäsin modernin elämän ns. vapauden ja nautinnon ja valitsin islaamin. Jos on totta, että islaam on uskonto, joka alistaa naisia, miksi niin monet naiset Euroopassa, Amerikassa, Japanissa ja muissa maissa omaksuvat islaamin tänä päivänä? Jos vain ihmiset miettivät tätä.

Voi olla, että ennakoluulojen sokaisema henkilö ei pysty näkemään hijabiin pukeutuneen naisen kauneutta – naisen, joka on itsevarma, rauhallinen ja kunnioitusta herättävä – hänen kasvoillaan ei ole merkkiäkään alistamisesta. Koraani kuvaa sokeaksi ne jotka kieltävät Allaahin merkit [8]. Miten muuten voimme selittää epäuskovan ymmärryksen puutteen islaamin suhteen?

Alaviitteet

[1] Tekijä, joka on japanilainen, omaksui islaamin tammikuussa 1991, kuukausi sen ensimmäisestä kohtaamisesta. ”Se ajanjakso”, hän kertoo, ”oli riittävä tunnistaakseni islaamin totuuden ja hyväksyäkseni sen. Se oli ratkaiseva hetki elämässäni.”

[2] kirjaimellisesti, ”verho, väliseinä tai suoja.” Tässä tekstissä sitä käytetään ensin viittaamaan huiviin, mutta myöhemmin se viittaa täyteen verhoamiseen.

[3] Hijaabin pitämisen vuoksi jotkut muslimitytöt on todellakin erotettu ranskalaisista kouluista.

[4] 1860-luvulla kun Japani oli ulkomaille suljettu.

[5] Al-Bukhaariin kertoma, tarkoituksen tulkinta.

[6] On olemassa muutamia vaatimuksia islamilaisessa peittämisessä, eli sen ei pitäisi olla tiukka, läpinäkyvä tai itsessään koristeellinen.

[7] Japanilainen muslimi, joka opiskeli Kairon yliopistossa, jonka kanssa olin avioitunut Egyptin vierailuni lopussa.

[8] Kts esim. Suurat Jaasiin 36:9.

